

Andakter

För en vecka, fjortonde veckan.
från initiativet ”Dagligt Bröd” :- dagligtbrod.com

Måndagens morgon.

Psalm 64 - ”En dyr klenod, en klar och ren”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:13-17

Sedan skickade de till honom några fariseer och herodesanhängare, som skulle snärja honom med frågor. De kom och sade till honom: ”Mästare, vi vet att du är uppriktig. Du faller inte undan för någon och ser inte till personen utan lär oss verkligen Guds väg. Är det rätt eller inte att betala skatt till kejsaren? Skall vi eller skall vi inte göra det?” Men han förstod att de hycklade och svarade: ”Varför vill ni sätta mig på prov? Ta hit en denar och låt mig se på den.” De räckte fram en, och han frågade: ”Vems bild och namn är detta?” – ”Kejsarens”, svarade de. Jesus sade: ”Ge kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud.” Då häpnade de över honom.

Betraktelse

Fariseer och herodesanhängare hade alldeles olika inställning till skattefrågan, dvs. frågan om en som lydde Mose lag, kunde betala skatt till den romerske kejsaren, som på alla skattemynt (en denar per person) avbildades och nämndes som gudomlig (latin: *divus*). De som bejaktar detta genom att betala skatten begår ett uppenbart brott mot första budet om att inte ha några andra gudar än Herren, Israels Gud. Fariseerna, särskilt deras radikala del zeloterna, svarade i princip Nej, även om de för fredens och livets skull ändå betalade skatten. Herodesanhängarna svarade Ja, för fredens och livets – och den judiska religionsfrihetens – skull.

Frågan inleds med en rejäl portion smicker: Du är ju en orädd och rättrådig lärare, som utan fruktan för konsekvenserna verkligen lär oss Guds väg, och alltså bör kunna ge ett klart besked. Skulle Jesus svara ”Jag vet inte”, eller göra någon annan undanflykt, skulle han omintetgöra sin heder som en sann lärare i Israel. Naturligtvis menar frågarna inte allvar med denna inledning; för dem är inte Jesus en som ”verkligen lär oss Guds väg”, och därför kallar Jesus dem hycklare. De är bara ense om en sak i den här frågan: de vill sätta Jesus i klistret och få honom att tappa ansiktet.

Frågan är så listigt konstruerad att varje svar blir ”fel”; Jesus förlorar i vilket fall som helst. Vare sig Jesus svarar Ja eller Nej, kommer han nämligen att anses brottslig av några. Säger han Ja, kommer han omtalas bland alla rättrogna judar som en som i princip brutit första budet och satt Guds majestät efter kejsarens. Svarar han Nej, blir han anmäld som upprorsmakare till romarna, och straffet blir döden. Ska han då välja Guds eller kejsarens majestät?

Jesus svarar, och först verkar det som om han ger Skattebetalarnas förening (herodianerna) rätt: ”Ge kejsaren det kejsaren tillhör”, dvs. ge honom denaren med hans bild och ägarmärke på. Men Jesus fortsätter, ”och ge Gud vad Gud tillhör”, och som han har sitt ägarmärke på. – Jamen, vad är då Guds egendom och har hans ägarmärke på sig? Det visste minsta judiska skolbarn: människan själv är Guds avbild. Om du ger Gud allt du är och har, älskar honom med hela ditt hjärta, din själ och ditt förstånd, då lider Guds majestät inget intrång av det du ger staten för dess tjänst åt alla (att uppehålla fred och rättvisa). Lika litet som Guds majestät lider skada av att du älskar andra människor, och dig själv.

Frågan om det rätta i att betala skatt är ingen stor fråga. Men frågan om du faktiskt ger Gud allt du är och har, idag och alla dagar – det är livets viktigaste fråga, och den har bara ett rätt svar!

Förbön

Tack, gode Gud, för en ny dag som du ger ur din hand och tack för livet med dig. Hjälp mig den här dagen att vända om till dig, att leva närmre dig, att ge allt det till dig som tillhör dig: mitt liv, min tro, mitt hopp, min kärlek, mina synder, min historia, min framtid, och allt det andra.

I början av denna dag och denna vecka ber vi åter om din närvaro och ditt förbarmande i och över det som nu sker: i världen, i Sverige, i vår närhet och inom oss. Tack att du ser och redan är i det som sker, tack att du inte är långt borta från någon enda av oss. Vi ber om synliga ingripanden från dig, för världens skull och för ditt rikes och din barmhärtighets skull. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd och frid från Gud, vår fader, och herren Jesus Kristus. (Gal 1:3)

Bengt Holmberg

Måndagens kväll.

Psalm 640 - ”O Jerusalem, bland städer enda stad som frid oss bär”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:18-27

Sedan kom det några saddukeer – de säger att det inte finns någon uppståndelse – och frågade honom: ”Mästare, Mose lär oss i skriften att om någon har en bror som dör och lämnar efter sig hustru men inga barn, så skall han gifta sig med änkan och skaffa efterkommande åt brodern. Nu fanns det sju bröder. Den förste gifte sig och dog utan att lämna barn efter sig. Den andre gifte sig med änkan och dog också barnlös, likaså den tredje. Ingen av de sju fick några barn. Till slut dog

också kvinnan. När de uppstår på uppståndelsens dag, vems hustru blir hon då? Alla sju hade ju haft henne som hustru.” Jesus svarade: ”Är det inte därför att ni varken kan skriften eller vet något om Guds makt som ni misstar er? När de har uppstått gifter de sig inte och blir inte bortgifta utan är som änglar i himlen. Men vad det beträffar att de döda uppstår, har ni då inte i Moseböckerna läst stället om törnbusken, hur Gud säger till Mose: Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud. Gud är inte en gud för döda utan för levande. Ni tar grundligt miste.”

Betraktelse

Evangelisten Markus har i slutet av kap. 11, och i kap. 12, placerat fem stycken s.k. stridssamtal i en följd efter Jesu intåg i Jerusalem som uppfyllaren av Messias-profetian i Sak. 9, om den fredens konung, som kommer ridande på en åsna in i den heliga staden. Stridssamtal är en krigisk term, som passar med attacker och försvar och seger, och det är just en serie ordkrig, där Jesus blir attackerad av olika motståndare, och försvarar sig oemotståndligt bra mot alla. I det femte stridssamtalet är det Jesus som ställer frågan, och ingen kan svara. ”Sedan vågade ingen fråga honom mera” (Mark. 12:34 c).

Stridssamtalet vi läst nu i kväll är den tredje av fem kontroverser. Nu vill saddukeerna (partiet för Jerusalems rådande prästaristokrati och skriftlärda) ställa en hånfråga, och se vilken slät figur Jesus kommer att göra. De konstruerar ett löjeväckande exempel på vilka konsekvenser det har med sig att tro på de dödas uppståndelse: en kvinna gifter sig i tur och ordning med var och en av sju bröder, utan att få barn med någon av dem – vem är hon då gift med efter uppståndelsen?

Jesus svarar med en sarkastisk fråga: ”Är det inte därför att ni varken kan Skriften eller vet något om Guds makt som ni misstar er?” Eller med andra ord: Ni tar grundligt miste; beror det på att ni inte kan Bibeln, eller på att ni inte vet något om Gud, eller på både och? Själva er fråga visar djup okunskap, både om Skriften och om vem Gud är. Ni förutsätter naivt att livet efter uppståndelsen är precis som livet före, att Guds verklighet är som här. Men äktenskap är en jordisk anordning för livet här; i himlen finns inga äktenskap, de har spelat ut sin roll.

Lika eller mer naivt är det att tro att Gud är underkastad samma begränsningar som vi, t.ex. tidens eller rummets gränser. Vi kan med rätt säga att de döda är borta för alltid, men för Gud lever alla. Han var inte, utan ÄR Abrahams Gud. Han är inte som vi begränsad till en liten nisch av tid eller geografi, utan är lika närvarande och mäktig i alla tider och platser. I Hans verklighet finns alla.

Det liv vi har fått att leva inom en jordisk ram är inte mer än en upptakt, en startsträcka – ungefär som de där nio månaderna i mammas kropp som vi alla började med är början på en kanske hundra gånger så lång period av jordiskt liv. Gudsavbilder som vi är, har vi faktiskt av Skaparen blivit bestämda till ett ännu mycket större, heligare och fullkomligare liv i hans gemenskap än vi kan ha nu, i vår s.k. livstid. Med de begränsningar vi har är våra föreställningar om livet efter detta inte så mycket klokare än det vi drömde om därinne i mammas mage. Därför ska vi lyssna intensivt på honom som verkligen vet mer än vi om slutmålet. Och inte bara höra det, utan också göra det.

Förbön

Tack, käre himmelske Far, för den här dagen. Tack för att trons med dig ger nya perspektiv, ny mening och ett nytt mål. Påminn mig om att mitt mål och mitt hemland är evigheten hos dig efter detta livet, men påminn och visa mig också hur du är levande och verksam, och hur ditt rike redan nu finns i denna världen.

Käre far, inför denna natt överlämnar jag till dig all oro, all rädsla och all ångest, och alla som människor som lever i detta just nu. Herre, bär oss och allt det där, så att vi inte behöver bära det själva. Herre, tack att du ser och att du vet, och för att du aldrig är långt borta från någon enda av oss. Var hos dem denna natt, kom till dem som ropar efter dig denna natt, visa dig för dem som söker dig denna natt, du som har det och är den som vi behöver. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det

bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må han som är fridens herre skänka er sin frid, alltid och på alla sätt. Herren är med er alla. (2 Thess 3:16)

Bengt Holmberg

Tisdagens morgon.

Psalm 177 - "Pris vare Gud, som låter"

Bön

Himmelske Fader, också den här dagen behöver jag och vill jag höra dig tala. Därför ber jag dig nu: Gör mig stilla så att jag i tystanden kan höra din röst och de ord du har tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:28-34

En av de skriftlärda som hörde dem diskutera märkte hur väl Jesus svarade och kom fram och frågade honom: "Vilket är det viktigaste budet av alla?" Jesus svarade: "Viktigast är detta: *Hör, Israel, Herren, vår Gud, är den ende Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft*. Sedan kommer detta: *Du skall älska din nästa som dig själv*. Något större bud än dessa finns inte." Den skriftlärde sade: "Du har rätt, mästare! Det är som du säger: han är den ende, det finns ingen annan än han. Att älska honom av hela sitt hjärta, av hela sitt förstånd och av hela sin kraft och att älska sin nästa som sig själv, det är mer än alla brännoffer och andra offer." När Jesus hörde att mannen svarade klokt sade han: "Du har inte långt till Guds rike." Sedan vågade ingen fråga honom mera.

Betraktelse

Vår vandring genom Markusevangeliet fortsätter, och också i texten vi läser denna morgon befinner sig Jesus i *diskussion*. Men till skillnad från andra diskussioner som vi de senaste dagarna sett att Jesus befunnit sig i

(se andakterna igår och i förrgår), så verkar Jesus och den skriftlärde som han diskuterar med i texten denna morgon vara ovanligt överens.

Ämnet som diskuteras är vilket av buden i Gamla Testamentet som är det viktigaste. Det är den skriftlärde som vill veta vad Jesus anser kring detta, och Jesus svarar honom: ”Viktigast är detta: *Hör, Israel, Herren, vår Gud, är den ende Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv.* Något större bud än dessa finns inte.”

Jesus svar blir alltså att berätta vilket bud som är det viktigaste, genom att recitera 5 Mos 6:4-5, samt att berätta vilket bud som är det nästa viktigaste, genom att recitera 3 Mos 19:18. Den skriftlärde får alltså svar på sin fråga, och dessutom svaret på vad som hade kunnat vara den naturliga följdfrågan: *men vilket är det näst viktigaste budet?*

Den skriftlärdes svar visar att de båda verkar överens: *Du har rätt, mästare! Det är som du säger...* Men förutom att visa Jesus sitt medhåll lägger han också till: *det är mer än alla brännoffer och andra offer.* Att leva efter dessa bud är alltså viktigare än de offer som var en så viktig del av gudsfolkets tro och identitet vid denna tid. Och Jesus verkar hålla med, eftersom han säger till mannen: *Du har inte långt till Guds rike.*

Detta korta textavsnitt skiljer sig från många andra av de samtal och diskussioner som Jesus har med skriftlärda och företrädare för olika judiska grupper, eftersom det som sker här är just ett samtal och diskussion snarare än debatt och polemik. Detta gör i sin tur att samtalet kan bli verkligt fruktbart. Det var verkligt god vägledning för den skriftlärde som diskuterade med Jesus, och det är verkligt god vägledning för dig och mig som idag läst om detta.

Förbön

Käre himmelske Fader, tack för den här dagen och för varje ny dag. Den här dagen ber jag dig: hjälp mig att hålla mig nära dig, att vända om till dig, och att lyssna till din undervisning. Visa mig den här dagen vilka vägar du har tänkt att jag skall vandra, och vilka utmaningar och välsignelser som du har tänkt att jag skall möta.

Också den här dagen ber vi att du förbarmar dig och griper in i världen. Låt fler människor få komma till klarhet med vem du är, vad du har gjort och vad du kan göra. Visa mer av dig för alla som ber om det. Kom med kraft och hälsa till de försvagade och sjuka. Kom med vishet och barmhärtighet till världens ledare, och med din nåd och frid till hela din skapelse. I Jesu namn, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och från Jesus Kristus, Faderns son, skall vara med oss i sanning och kärlek. (2 Joh v. 3)

Tisdagens kväll.

Psalm 105 - ”Hosianna, Davids son”

Bön

Gode och underbare Gud, möt mig nu, när jag nalkas dig, kom med den stillhet som är av dig. Kom med ditt ljus, kom med din sanning. *Amen*.

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:35-37a

Då Jesus undervisade i templet frågade han: ”Hur kan de skriftlärda säga att Messias är Davids son? David har ju själv sagt, genom den heliga anden: *Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, så skall jag lägga dina fiender under dina fötter*. David kallar honom alltså herre, hur kan han då vara Davids son?”

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och denna kväll läser vi ett mycket kort avsnitt, som är det sista i raden av fem vad vi skulle

kunna kalla för *stridssamtal* mellan Jesus och företrädare för olika religiösa grupper i Jesu samtid. Dessa fem samtal utgörs av *frågan om Jesu fullmakt* (Mark 11:27-33), *frågan om skatt till kejsaren* (Mark 12:13-17), *frågan om uppståndelsen* (Mark 12:18-27), *frågan om det viktigaste budet* (Mark 12:28-34) och det avsnitt vi läser idag: *Är Messias Davids son?* (Mark 12:35-37a).

I de fyra första av dessa fem samtal är det Jesu motståndare som kommer till honom med frågor, men mot slutet av avsnittet som handlar om *frågan om det viktigaste budet* (som vi läste om i morse), så händer något: Jesu motståndare vågar inte fråga honom fler saker (Se Mark 12:34). Så i den text som vi läser denna kväll, så är det istället Jesus som, när han undervisar i templet, tog initiativet med sin fråga: *Hur kan de skrifflärda säga att Messias är Davids son?*

Frågan är ställd för att utmana de skrifflärdas uppfattning om hurdan Gud Messias skulle vara. De skrifflärda betraktade Messias som Davids son, det ser vi av bibeltexten vi precis läst. Och att Messias beskrevs på detta sätt av de skrifflärda säger också något om deras förväntningar på honom. Bo Giertz skriver i sin kommentar om detta: *som en ättling av det gamla kungahuset skulle han regera över Israel. Han skulle göra slut på dess smälek, krossa dess fiender och "återupprätta Davids fallna hydda" (Amos 9:11).*

Men nu visar Jesus, fortsätter Giertz, *att den bilden måste vara falsk. Han citerar en psalm (den 110e som allmänt ansågs handla om Messias) och visar att David där kallar Messias för sin "Herre". Därmed har han visat, att Messias är något mer än en Davidsättling och att hans fullmakt och hans uppgift inte bara kan bestå i att återupprätta Davids rike. Jesus nöjer sig med denna antydning. Den låter oss ana, varför han inte vill kallas Messias bland de breda massorna. Han var Messias, men han skulle utföra ett verk, som fanns förutsagt i Skriften men som hans landsmän inte förstod.*

Detta att Jesus verkligen var Guds Messias, men att människors föreställningar och förhoppningar kring Guds Messias och vad denne skulle göra inte alltid stämde överens med Jesu liv och gärning, hjälper oss förstå både motståndet mot Jesus bland många religiösa företrädare och varför Jesus ibland förbjöd (eller försökte förbjuda människor) att tala öppet om vem han var eller vad han gjort, detta som kallas

Messiashemligheten. Ändå vill ju Jesus att människor, alla människor, ska veta vem han är och vad han har att ge dem som kommer till honom. Jesus inleder detta det sista stridssamtalet, han utmanar och går i polmik, men han gör det för att visa något mer av vem han själv är, för dem han talade med i texten, och för oss som läser detta idag.

Förbön

Tack, käre Herre, för också den här dagen. Tack att du lett mig och följt mig den här dagen, och att du gör det varje dag. Denna kväll ber jag dig, hjälp mig att komma till dig, till din närhet och till din undervisning, med öppet sinne, så att jag utan skygglappar eller förutfattade meningar kan ta emot vad du vill säga. Visa mig den här dagen, käre Herre, något mer av vem du är.

Herre, vi ber denna kväll om din frid och ro. Din frid och ro för oss själva och för de människor som finns i vår närhet. Din frid och ro överallt där det finns oro: runt omkring oss, i vårt land, och över hela världen. Kom med vishet till de styrande, helande till de sjuka, kraft till de vårdande, förbarmande till de ropande. Genom Jesus Kristus, din Son och vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd från vår herre Jesus Kristus, kärlek från Gud och gemenskap från den heliga Anden åt er alla. (2 Kor 13:13)

Onsdagens morgon.

Psalm 67 - ”Som torra marken dricker regn”

Bön

”Herre, du min herde i liv och död, stilla mina sinnen och min själ när jag nu närmar mig dig. Möt mig också den här dagen och den här stunden med din närvaro och ditt tilltal. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:37b-40

Allt folket lyssnade gärna på honom, och i sin undervisning sade han: ”Se upp med de skriftlärda, som vill gå omkring i långa mantlar och bli hälsade på torget och sitta främst i synagogan och ha hedersplatsen på gästabuden. De äter änkorna ur husen och ber långa böner för syns skull. Så mycket hårdare blir den dom de får.”

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och i den här morgonens korta läsning, som kommer sig efter de fem *stridssamtalen* mellan Jesus och olika religiösa företrädare, hör vi om hur Jesus varnar för *de skriftlärda*. Jesus kommer för varje avsnitt vi läser på denna *Markusvandring* allt närmre det mål som är bestämt för honom: döden på korset och uppståndelsen på påskdagens morgon. På samma sätt har vi kunnat se hur motståndet mot Jesus bland vissa också det har ökat. Tonläget har skruvats upp – i texten denna morgon undervisar Jesus, men inte så som vi är vana vid genom liknelser, utan genom att *varna*. Och varningen gäller faran i att göra som *de skriftlärda*. Vi kan lägga märke till att problemet inte är att vara skriftlärd i sig: att läsa och studera Bibeln, att lära känna Gud genom att läsa hans Ord och höra honom tala till oss och undervisa oss där, är av godo för alla människor, både för vår egen skull, och för att kunna bli ett Guds verktyg till tjänst för hans rike. Problemet med de skriftlärda var inte att de kunde skriften, utan hur de uppträdde och vad de gjorde. Jesus beskriver hur de *vill gå omkring i långa mantlar och bli hälsade på torget och sitta främst i synagogan och ha hedersplatsen på gästabuden. De äter änkorna ur husen och ber långa böner för syns skull.* Med andra ord en inställning långt ifrån den som Jesus undervisat sina lärjungar om att de skulle ha: *Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara allas slav* (Mark 10:43-44).

Att läsa och bli förtrogen med Guds ord är inte fel, men den som vill närma sig ordet behöver göra det i avsikt att lära känna Gud och få näring för sitt liv som lärjunge, inte för att vinna någon position eller fördel. Den som verkligen vill bli skrifflärd, och det är något eftersträvansvärt, måste läsa skriften och verkligen låta den tala – låt den påverka mig, mitt sinne, mitt liv med Gud och mitt liv bland människor. För att bli skrifflärd behöver man ta skriften på allvar, låta den för en själv bli det, som den menar sig vara: *Guds ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och mäg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar* (Heb 4:12). Det gäller, när vi låter ordet verka, också den här dagen.

Förbön

Tack, Käre Herre, för den här nya dagen, och för varje ny dag som du ger. Jag ber dig den här dagen att du hjälper mig i mitt umgänge med dig och ditt ord. Hjälp mig att inte bara läsa eller höra vad du i ditt ord säger, utan visa mig och ge mig också vad som behövs för att det du vill säga till mig verkligen ska sjunka in.

Vi ber den här dagen också om din ledning och ditt beskydd. Vi ber om det för hela din värld, för vår del av den, för våra sammanhang, för våra närmaste och för oss själva. Kom du och präglade dem alla, på ett nytt och djupare sätt än förr. Låt din välsignelse, din frid och din glädje präglade din skapelse mer och på ett djupare sätt än förut, och visa mig hur jag kan vara med i arbetet för detta. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Nåd från herren Jesus åt alla. (Upp 22:21)

Onsdagens kväll.

Psalm 397 - ”Så som du bjöd vi kommer nu”

Bön

Käre himmelske Fader, kom till mig och gör mig stilla, så att jag kan ta emot det som du vill ge just nu. Öppna mitt hjärtas öra för dina ljuvliga ord. Undervisa mig om din vägar. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 12:41-44

Han satte sig mitt för tempelkistan och såg hur folk lade ner pengar i den. Många rika gav mycket. Så kom där en fattig änka och lade ner två kopparslantor, alltså några ören. Då kallade han till sig sina lärjungar och sade: ”Sannerligen, den där fattiga änkan har lagt mer i tempelkistan än alla de andra. De gav alla av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt hon ägde, allt hon hade att leva på.”

Betraktelse

Vår vandring genom Markus evangelium fortsätter, och Jesus håller sig kvar kring templet. Efter att under dagen ha både undervisat och svarat på och ställt frågor, slår han sig i i detta textavsnitt ner *mitt för tempelkistan och såg hur folk lade ner pengar i den*. Denna kista stod någonstans på den stora yttre förgård som kallades *kvinnornas förgård*, och dit också kvinnor hade tillträde (det kan vi också räkna ut utifrån läsningen denna kväll). Av andra källor vet vi att det vid templet fanns ett antal olika bössor med långa, basunliknande mynningar, där man kunde lämna sitt offer alltefter vad det var tänkt för.

Just här sitter alltså Jesus och ser på när människor kommer med sina offer. Jesus såg hur *många rika gav mycket*, och hur det kom *en fattig änka och lade ner två kopparslantor, alltså några ören*. Jesus kallar till sig sina lärjungar och förklarar den djupare innebörden i vad som precis har skett: *Sannerligen, den där fattiga änkan har lagt mer i tempelkistan än alla de andra. De gav alla av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt hon ägde, allt hon hade att leva på*. Jesus uppmärksammar hur det inte är summan en människa ger som är det intressanta, utan vad det för den enskilde *kostar* att ge det vi ger. Och det

kostade mer för den fattiga änkan att ge de två kopparslantarna, för hon gav inte som de rika bara *av sitt överflöd*, utan *allt hon ägde, allt hon hade att leva på*.

Att det i denna korta episod ligger en förtäckt uppmaning, en rannsakande fråga till dig och mig som läser, är inte svårt att se: är vi beredda att likt den fattiga änkan ge mer än det som är vårt överflöd? Vi gör rätt i att läsa denna episod som en uppmaning till generositet, men *förutom* generositet med pengar kan vi *dessutom* tänka på att ha ett frikostig inställning också när det kommer till vår energi, vår tid och vår omsorg.

Som kristen har man i utgångsläget inte fått vare sig mer tid, kraft eller rikedomar än andra. Men när vi öppnar oss för allt det goda som Gud ger, att det är han som djupast sett ger oss allt gott, och när vi låter honom leda oss, präglade våra dagar och bo i vårt hjärta så att det flödar över av kärlek till honom och till vår nästa, då får vi inte bara mer att ge vidare, vi blir också mer benägna att ge mer av det vi har. För det är gott att ge något och mer än förut till honom som gett allt, till och med sitt eget liv.

Förbön

Så tackar jag dig Herre, också för den dag som nu går mot sitt slut. Tack för alla de gåvor du gav under denna dag, och tack för att du lät mig upptäcka vissa av dem. Jag ber dig: ge mig en skarpare blick för din närvaro och dina gåvor, och gör mig mera generös med allt det som jag har fått ta emot, både mot dig och mot människor omkring mig.

Herre, också den här kvällen ber jag om din vägledning och ditt beskydd. Förbarma dig över din skapelse och allt som är i den. Vägled världens ledare och länder, vägled din kyrka och ditt folk. Kom med mer av din fred och frid in i världen, in i den här stunden, och in i varje människas inre, du som är god och trofast. Genom Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd och frid från honom som är och som var och som kommer. (Upp 1:4)

Torsdagens morgon.

Psalm 369 - ”Med pelarstoder tolv står Herrens helga kyrka”

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 13:1-2

När han gick ut från templet sade en av hans lärjungar: ”Mästare, se vilka stenar och vilka byggnader!” Jesus svarade: ”Du ser dessa stora byggnadsverk. Här kommer inte att lämnas sten på sten, utan allt skall brytas ner.”

Betraktelse

I måndags läste vi Sv.Ps. 640, en hyllning till den heliga staden och en av psalmbokens äldsta psalmer (600-700-talet), översatt av Anders Frostensson 1968. Det var som en inledning till Jesu undervisning om skillnaden mellan livet på jorden och vårt eviga liv i himlen (t.ex. att det inte finns några äktenskap i himlen, utom Lammets och Brudens, för att använda bildspråket i slutet av Uppenbarelseboken). – I kväll får en annan psalm om kyrkan vara inledning till en betraktelse om skillnaden mellan Guds tempel på jorden och i himlen.

Det jordiska templet i Jerusalem var en beundransvärd byggnad på flera sätt. – Det var gammalt, anlagt på 900-talet f.Kr. Kung Salomo lät bygga det första, med material som hans far David samlat ihop. Det var praktfullt på den tidens sätt, men till ytan inte större än en svensk sockenkyrka från medeltiden. Det viktiga var dock att Gud lovat sin närvaro och nåd till just den punkten på jorden. Det hindrade inte att det revs ner i grund av babylonierna ca 587 f.Kr, för att sedan, under det följande persiska imperiet, byggas upp igen på samma plats.

– Det var stort. Kung Herodes den Store, som gjorde sig känd utom och inom sitt land som en storbyggare, lät ca år 20 f. Kr. påbörja en utvidgning och ombyggnad av ”det andra templet”, som pågick före, under och efter Jesu livstid. Han lät utöka tempelplattformen, så att dess sidomurar av väldiga block av huggen sten reste sig högt upp från botten av Ostmakardalen i väster och Kidrondalen i öster; genom att bygga ett system av stödmurar på en brant sluttande berggrund, gjordes plattformen 50 meter längre åt söder.

– Det var praktfullt. Murarna kröntes av höga pelargångar, och belades, liksom alla byggnader, med vit marmor från andra länder. Tempels tak försågs med tätplacerade pikar av guld, för att hindra fåglar från att fläcka Guds boning. Stod man på Olivbergets krön, när solen gick upp och kastade sina strålar ner mot templets tak, såg det ut som om det brann av guld. På Jesu tid var templet i Jerusalem (medelhavs)världens största och mest praktfulla tempel, ett mål för beundran från många folk.

Lärjungarna ger uttryck för den känslan, och för stoltheten i att den ende sanne Guden, alltings Skapare och världens Herre, hade en så passande plats för sin närvaro. Men Jesus svarar att det trots detta kommer att utplånas. Guds närvaro kan både ges åt en viss plats och tas därifrån. Så skulle ske och templet raseras igen (år 70, av romarna) – och det har aldrig återuppbyggts igen.

När psalm 640:1 talar om att ”Alla dina stenar lever, skälver i Guds egen andedräkt”, talar den om det himmelska Jerusalem, där varje sten utgörs av en levande människa. Det himmelska Jerusalem har inget tempel, utan *är* Guds tempel, byggt av Anden med levande stenar (1 Kor. 3:10-17; 1 Pet. 2:5). Eftersom kyrkan inte främst är en byggnad eller en organisation, utan en gemenskap av människor som alla har fått den helige Ande utgjuten i sitt innersta, så är äktheten och kvaliteten på deras gemensamma liv av avgörande betydelse. Det kan låta otryggt och osäkert – kyrkan är ju också väldigt mänsklig, dvs. också bristfull – men kvaliteten är säkrad genom att de levande stenarna (eller cellerna i Kristi kropp) alla får sin evigt tillräckliga karaktär genom syndernas förlåtelse och delaktigheten i Jesu Kristi död och liv. Har vi den, har vi allt som behövs för himmelen.

Förbön

Tack, käre Herre, för den här nya dagen, och för att du bjuder på varje ny dag. Tack att jag får vara en levande sten i det bygge som är din kyrka, och tack för att du är dess grund och dess hörnsten. Den här dagen ber jag dig: hjälp mig att tydligare än förr gör dig till grunden och hörnstenen i mitt liv, alla dagar, och den här dagen.

Käre far, den här dagen ber vi på nytt om din närvaro och ditt ingripande i världen och i allt det som sker i den just nu. Gode Gud, kom med vishet till de styrande, med helande till de sjuka, med kraft till de vårdande, med frid till de döende. Led oss igenom den här dagen, så att det får bli en dag till din ära och i din närhet. Låt oss den här dagen få upptäcka något mer av dig och av din kärlek till oss. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Väx till i nåd och i kunskap om vår herre och frälsare Jesus Kristus. Hans är härligheten, nu och till evighetens dag, *Amen.* (2 Pet 3:18)

Bengt Holmberg

Torsdagens kväll.

Psalm 314 - "Ack saliga dag, som i hoppet vi bidar"

Bön

Ack, Herre Jesus, hör min röst, gör dig ett tempel i mitt bröst. Uti mitt hjärta bliv och bo, så har jag tröst och evig ro. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 13:3-13

När han satt på Olivberget, mitt emot templet, och Petrus, Jakob, Johannes och Andreas var ensamma med honom, frågade de: ”Säg oss när det skall hända. Och vad blir tecknet på att tiden är inne för allt detta?” Då sade Jesus till dem: ”Se upp så att ingen bedrar er. Många skall komma under mitt namn och säga: Det är jag, och de skall bedra många. Och när ni får höra stridslarm och krigsrykten, låt då inte skrämma er. Sådant måste komma, men det är ännu inte slutet. Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike. Det blir jordskalv på den ena platsen efter den andra och det blir hungersnöd. Detta är början på födslovärkarna. Men var på er vakt. Man skall utlämna er åt domstolar, och ni skall pryglas i synagogorna och ställas inför ståthållare och kungar för min skull, som vittnen inför dem. Först måste evangeliet förkunnas för alla folk. När man för bort er för att utlämna er, så bekymra er inte för vad ni skall säga, utan säg vad som i det ögonblicket läggs i er mun, ty det är inte ni som talar då, utan den heliga anden. Broder skall skicka broder i döden, och en far sitt barn. Barn skall göra uppror mot sina föräldrar och bringa dem om livet. Ni skall bli hatade av alla för mitt namns skull. Men den som håller ut till slutet skall bli räddad.

Betraktelse

Jesus och hans närmaste fyra lärjungar, brödraparen Jonasson och Sebedeusson från Kafarnaum i Galileen, sitter på Olivberget och ser ner på staden och templet i Jerusalem, som de nyss lämnade. Jesus har just uttalat en katastrofprofetia: det magnifika och Guds härlighet återspeglade templet de ser framför sig ska totalförstöras!

Det leder naturligt till lärjungarnas fråga: När ska katastrofen ske? Vilka tecken visar oss att den just ska börja? Det blir upptakten till det långa tal om sluttiden, som är det sista Jesus säger, innan sitt lidande och sin död i staden därnere. Jesus ansluter där till de senare judiska profeternas verklighets- och historieuppfattning om att den mänskliga historien inte kommer att utvecklas till en strålande triumf för fred och godhet på jorden, utan tvärtom slutar med en serie allt värre katastrofer, tills slutdomen sker och Gud skapar en ny himmel och en ny jord, ett Rike

där Gud råder. – Så på ett sätt är denna profetiska syn en mörk och hotfull sådan, men på ett annat och djupare sätt ett löfte om Guds slutliga seger över allt ont på jorden, något som får hans trogna att räta sina ryggar och lyfta sina ansikten mot himlen med glädje.

Jesus talar om de kommande hemska dagarna som ”födslovärkar”, en motsvarighet de smärtor en kvinna känner när arbetet med att föda sitt barn sätter igång och blir allt intensivare tills det nya livet är framfött. (Se även Joh. 16:25, där han talar om sin förestående död och uppståndelse på samma sätt). De kommande katastroferna är inte bara naturkatastrofer, konflikt, krig, förhärjade länder och människor – sådana är det gott om i mänsklighetens historia. De riktar sig också särskilt mot de Kristustrogna, ”Ni ska bli hatade av alla”. Den fiendskapen kommer att drabba inom deras egna familjer, säger Jesus, väl medveten om att Gudsriket hade söndrat hans egen familj (även om uppståndelsen sedan försonar den igen, genom tron). Det goda (familjen) kan bli det bästas (Rikets) fiende. Varningen behövs för att lärjungarna inte ska förlora sitt hopp och sin tro, när det blir riktigt svårt att vara en Kristi efterföljare; detta kan martyrkyrkorna lära oss, som alltför lätt tycker att *vi* har det svårt.

Det man ska notera, när man läst hela Jesu tal om sluttiden är att lärjungarnas ursprungliga fråga om När änden kommer, trots det långa svaret inte får något svar, eftersom ingen utom Fadern (inte ens Sonen!) vet när det ska ske. Det är inte meningen att vi ska eller kan räkna ut det, utan att vi ska öva vår trohet dag efter dag. Det alla ska veta och göra är att hålla sig beredda på slutet och Herrens ankomst. Den är aldrig längre bort än vår återstående livstid ...

Förbön

Tack, himmelske far, för den här dagen. Tack för din nåd och din vägledning, den här dagen och alla dagar. Hjälp mig att hålla mig nära dig och hålla fast vid dig, idag och alla dagar. Tack att du aldrig överger oss, utan att du tvärtom är som närmast när vi som bäst behöver dig. Hjälp mig att förstå och lita på det löftet, idag och alla dagar.

Den här kvällen och inför den här natten ber vi dig på nytt om din närvaro överallt i världen. Herre, du som vet att vi behöver dig, hjälp oss

så att också vi själva förstår att vi behöver dig. Vi ber om din frid överallt där ofriden och ångesten har makten. Låt ditt ljus bryta fram och din frid breda ut sig i våra hjärtan och i hela din skapelse. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må han som är fridens Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela och oskadda, så att de är utan fläck när vår herre Jesus Kristus kommer. Nåd från vår herre Jesus Kristus åt er alla. (1 Thess 5:23, 28)

Bengt Holmberg

Fredagens morgon.

Psalm 174 - ”Herre, när din dag är inne”

Bön

Gode Gud, du som inte är långt borta från någon ända av oss, förbarma dig över mig och kom mig nära på ett sådant sätt att jag förstår att du är här. Ge mig stillhet, så att jag kan höra de ord som du har tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.

Bibeläsning – Markusevangeliet 13:14-23

När ni ser den vanhelgande skändligheten stå där den minst av allt borde stå (må den som läser fatta det rätt), då skall de som bor i Judeen fly upp i bergen. Den som är på taket skall inte gå ner och hämta något inne i huset, och den som är ute på åkern skall inte vända tillbaka och hämta sin mantel. Ve dem som väntar barn eller ammar i den tiden. Be att det inte sker på vintern. Ty de dagarna blir till ett lidande vars like inte har funnits sedan

Gud skapade världen och heller inte kommer att finnas. Om inte Herren hade förkortat den tiden skulle ingen människa bli räddad. Men för deras skull som han har utvalt har han förkortat tiden. Och om då någon säger till er: Här är Messias, eller: Där är han, så tro det inte! Falska frälsare och falska profeter kommer att uppträda med tecken och under för att försöka vilseföra de utvalda. Ta er i akt! Jag har sagt er allt i förväg.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus fortsätter, och i läsningen denna morgon fortsätter Jesus det tal om den sista tiden, som han påbörjade i läsningen igår kväll. Jesus håller detta tal på Olivberget, mitt emot templet, och det är enbart de fyra av hans lärjungar som står honom närmst (Petrus, Jakob, Johannes och Andreas) som han har tagit med sig hit och talar till (se Mark 13:3).

Jesus fortsätter alltså att tala om den sista tiden, men i avsnittet denna morgon tycks han snarare än att tala om en tidsperiod (som det handlade om igår kväll, se Mark 13:3-13), istället prata om en viss tidpunkt eller händelse, den sista tidens liksom slutpunkt. Den rubrik som återfinns i åtminstone min Bibel sammanfattar detta väl – läsningen denna morgon har rubriken *den sista stora nöden*.

Textavsnitt som detta är inte särskilt lättsmälta, och det är de heller inte tänkta att vara – istället behöver vi tugga på dem länge. Men, texter som den här kan också vara som ett dagligt bröd för oss, men ett grovt sådant. När Jesus talar om den här världens sista tid, så tycks det finnas ett särskilt allvar – det betyder att också vi som läser och hör dessa ord bör ta dem på allvar.

Men själva grunden till att vi både kan och ska ta detta på allvar, det är att vi har en barmhärtig, trofast och kärleksfull Gud, det kommer att bli tydligt inte minst i den sista tiden. Och det är tydligt, också i de texter som handlar om den sista tiden, såsom den här texten.

Vi behöver vara uppmärksamma på att Jesus i dagens läsning säger *Ta er i akt! Jag har sagt er allt i förväg*. Det vill säga: vi har blivit förvarnade om hur det kommer att bli, för Jesus vill att vi ska vara beredda. Vi behöver också vara uppmärksamma på det som evangelisten Markus tillfogat som i kommentar i dagens läsning: *må den som läser fatta det rätt*. Det finns en

önskan till och med från de goda nyheternas budbärare om att vi ska vara klarsynta när den sista tiden kommer.

Vad som menas med *den vanhelgande skändligheten* vet vi inte. Uttrycker är en referens till två partier i profeten Daniels bok (Se Dan 11:31; 12:1), men vad det syftar på går inte att med exakthet säga. Vad vi däremot vet är att Gud kommer att vara med också i den sista tiden, han kommer till och med att för vår skull förkorta den: *Om inte Herren hade förkortat den tiden skulle ingen människa bli räddad. Men för deras skull som han har utvalt har han förkortat tiden.*

Vad vi också vet är att det ord som Jesus uttalat precis före vår läsning denna morgon, *låt då inte skrämman er* (se Mark 13:7), gäller också den här dagen. Och, vad vi också, slutligen, vet, är att det i alla tider, den sista och den som vi nu lever i, är gott för oss att hålla oss nära Gud, som alltid är oss nära. Det gäller också den här dagen.

Förbön

Tack, käre Far, för den här nya dagen och för varje ny dag. Tack att du vill vara vår Gud, varje dag. Hjälp oss så att vi låter dig vara Gud, varje dag och stund, också den här dagen. Tack att du har allting, varje tid, varje plats, varje människa och varje situation i din hand. Hjälp oss den här dagen och alla dagar, att förbli i din närhet.

Vi ber idag om din närvaro och ditt ingripande i allt det som nu sker i världen. Herre, hjälp din kyrka och ditt folk att jubla och vara glada över dig, men att inte titta bort när vi ser nöden i världen. Låt din kyrka över hela jorden få vara mänsklighetens ljus, som lyser starkt i denna världens mörker. Välsigna och bevara oss, idag och alla dagar. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Må vår herre Jesus Kristus själv och Gud, vår fader, som älskar oss och i sin nåd har gett oss evig tröst och säkert hopp, uppmuntra och styrka er till allt gott i gärning och ord. (2 Thess 2:16-17)

Fredagens kväll.

Psalm 489 - ”Han kommer, han är nära.”

Bön

Käre far, jag ber dig om stillhet och ro. Tack att jag får vara i din närhet, att jag får vila i din famn. Tack också att du har något att säga mig just i den här stunden. Hjälp mig nu att lyssna till det. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 13:24-27

Men i de dagarna, efter all denna nöd, skall solen förmörkas och månen inte ge något ljus. Stjärnorna skall falla från skyn och himlens makter skakas. Då skall man få se Människosonen komma bland molnen med stor makt och härlighet. Och då skall han sända ut änglarna och samla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens gräns till himlens gräns.

Betraktelse

Vår vandring genom Markus fortsätter, och Jesu tal till sina fyra närmsta lärjungar, Petrus, Jakob, Johannes och Andreas, fortsätter. De befinner sig på olivberget och har utsikt över templet (Se Mark 13:3), och det tal om den sista tiden som Jesus håller stegras bit för bit: Från att ha talat om *kommande prövningar* (se Mark 13:3-13) går Jesus vidare till att tala om *den sista stora nöden* (se Mark 13:114-23), för att i verserna vi läser denna kväll landa i slutpunkten, finalen för allt detta: *Människosonens ankomst.*

Denna kommande händelse, som särskilt firas varje år på *domssöndagen*, markerar både slutet på något och början på något. När Jesus kommer tillbaka, innebär det slutet på inte bara *all denna nöd* som Jesus beskrivit kommer att känneteckna *den sista tiden*, utan också slutet på all den nöd

och ondska som präglar världen och oss också i den här tiden. Därför är *människosonens ankomst* en dag att se fram emot.

Men den dagen, när Jesus kommer *bland molnen med stor makt och härlighet*, är också början på något nytt: en ny och annorlunda och bättre tillvaro, där vi får leva i Guds närhet. Den *makt och härlighet* som redan tillkommer *Människosonen*, och som de som känner honom redan anat, erkänt och hoppas på, kommer då att bli tydlig och påtaglig för alla människor. Eller för att tala med de välkända orden från aposteln Paulus: *Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig* (1 Kor 13:12). För den som försöker leva som en lärjunge till Jesus, är hans återkomst är en dag att se fram emot.

Men det ligger nära till hands att fråga: När? När ska detta ske? Lärjungarna ställde också den frågan: *Säg oss när det skall hända. Och vad blir tecknet på att tiden är inne för allt detta?* (Mark 13:4). Jesus beskriver tecknen (Se Mark 13:3-23), men avslöjar inte någon exakt tidpunkt. Men han gör klart att något som ännu inte har skett måste ske: Först måste evangeliet förkunnas för alla folk (Mark 13:10). Kopplat till detta är Jesus på ett annat ställe mycket tydlig med att det inte är upp till oss att veta när detta ska ske. Efter uppståndelsen säger han till lärjungarna: *Det är inte er sak att veta vilka tider och stunder Fadern i sin makt har fastställt* (Apg 1:7). Vi vet inte *när*, men vi kan fortfarande lita på *att* det kommer att ske. Jesu återkomst är faktisk närmare nu än när du började läsa den här korta betraktelsen. Och även om Guds rike helt och fullt bryter igenom först någon gång i en okänd framtid, så kan vi fortfarande leva i Jesu närhet redan här och nu, också den här dagen.

Förbön

Gode Gud, himmelske Fader, tack för den här dagen och för allt du gett den här dagen. Tack att du är av evighet, och att du har varit med mig, också den här dagen. Tack för löftet om din sons återkomst. Hjälp mig att leva med uppmärksamhet på tidens tecken, och i glädjefull förväntan på hans återkomst.

Denna kväll ber vi dig, Gud, vaka över dem som vakar eller gråter den här natten, och låt dina änglar hålla vakt över dem som sover. Kom med

helande till de sjuka, med tröst till de lidande, med vila till de trötta. Låt vår sista tanke innan vi somnar få vara på dig och din kärlek, och låt vår första tanke när vi vaknar imorgon vara detsamma. Allt vi har, och allt vi bär, överlämnar vi i dina goda och starka armar. I Jesu namn. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och Kristus Jesus, vår herre. (2 Tim 1:2)

Lördagens morgon.

Psalm 19 - "Du för vars allmaktsord"

Bön

Käre himmelske Fader, det är gott att få lita på att du hör oss när vi kommer till dig i bön. Nu ber jag om den stillhet som är av dig, så att jag förstår att du också är här just nu. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Markusevangeliet 13:28-31

Jesus sade: Lär av en jämförelse med fikonträdet. När kvisten blir mjuk och bladen spricker ut vet ni att sommaren är nära. På samma sätt vet ni när ni ser allt detta hända att han är nära, utanför dörren. Sannerligen, detta släkte skall inte förgå förrän allt detta händer. Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall inte förgå.

Betraktelse

I Bibel 2000 står det i rubriken till den här texten "Liknelsen om fikonträdet knoppning". När vi väl läser texten finner vi faktiskt inte så mycket av en

liknelse, utan helt enkelt som Jesus säger: en jämförelse. Många träd i Israel och Palestina behåller bladen över vintern, men inte fikonsträdet. Under våren börjar kvistarna och bladen växa ut och man kan då dra slutsatsen att sommaren snart är nära. Jesus menar inte detta som en liknelse, utan bara som en jämförelse eller en illustration. Alla tecken som Jesus varnar om i detta kapitel visar att något är nära. Frågan är vad?

Det finns några ledtrådar, framför allt i detta kapitel, som tyder på att Jesus talar om att det som ska ske är Jerusalems och templets fall. En stor tragedi och katastrof som innebär mycket lidande och elände. Och Jesus säger också att detta släkte inte skall förgå innan det händer. Om Jesus uttalade denna profetia omkring år 30, och Jerusalem intogs och förstördes av romarna år 70, kan vi alltså tänka oss att många av Jesu samtida faktiskt levde då. De skulle få se att stora kriser och katastrofer ledde fram till Jerusalems fall. Ändå var Jerusalems fall, hur tragiskt det än var, bara en förebild för något annat som kommer att gå under, nämligen hela vår jord.

Hur optimistisk man än är så kan ingen förneka att förr eller senare kommer vår värld att gå under. Som mänsklighet verkar vi klara oss från coronapandemin och andra katastrofer. Men alla katastrofer, varje krig, varje tsunami, varje sjukdom - allt som för med sig död och lidande, pekar framåt mot att en dag kommer vår värld att gå under. Det är vad Jesus säger: *Himmel och jord skall förgå.*

I Romarbrevet 8:22 skriver aposteln Paulus att *Vi vet att hela skapelsen ännu ropar som i födslovåndor.* Gud har alltså inte bara tänkt låta världen gå under utan syfte, utan världen, med alla dess katastrofer och kriser är bara likt födslovåndor. Om man varit med vid en förlossning så vet man att det gör ont. Smärtan som uppstår när ett barn kommer till världen kan för vissa vara outhärdlig. Det kan driva den starkaste kvinna att skrika rakt ut. Ändå är det inte lidandet och smärtan som är poängen med en förlossning, utan vad som kommer därefter: nämligen ett nytt liv. En ny skapelse.

Så ska vi se på alla kriser och katastrofer som sker i världen. Gud har inte bara tänkt låta världen gå under, han förbereder den för ett nytt liv. En förberedelse som går genom smärta, helt klart, men på samma sätt som kvinnan som föder ett barn inte har smärtan som motivation, så får vi

också ha i minnet den nya skapelsen som kommer efter allt. Detta har vi Jesu löfte på: *Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall inte förgå.*

Förbön

Vi tackar dig Herre, för ditt löfte att vi inte står ensamma, eller utan hopp mitt i livets alla stormar och kriser. Tack för att lika säkert som att världen en dag kommer gå under, lika säkert är det att du har en ny skapelse i beredskap åt alla som tillhör dig. Vi ber att vårt hopp ska vara fast förankrat i det som du har lovat. Ge oss en sådan tro att vi inte vacklar eller tvivlar, utan håller fast vid dig.

Käre Far, vi ber dig den här dagen för alla dem som längtar efter frid. Tack att du ger den frid som ingen annan och inget annat kan. Låt mig idag få vara ett vittne om den friden, den här dagen, i den här världen. Låt mig få bära din frid in i ofridens alla sammanhang. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Nåd och frid åt er i rikaste mått. (1 Pet 1:2b)

Måns Norrsén

Lördagens kväll.

Psalm 566 - ”Vaka, själ och bed”

Bön

Låt oss be med psalmens ord: ”Jag lyfter ögat mot himmelen, och knäpper hop mina händer. Du käre Gud, som är barnens vän, till dig min tanke jag vänder.” *Amen.* (Sv. Ps. 210:1)

Bibelläsning – Markusevangeliet 13:32-37

Dagen och timmen känner ingen, inte ens änglarna i himlen, inte ens Sonen, ingen utom Fadern. Se till att ni håller er vakna, ni vet inte när tiden är inne. Det blir som när en man har rest bort; han har lämnat sitt hus och låtit sina tjänare ta hand om det, var och en med sin uppgift, och han har befallt portvakten att vaka. Håll er alltså vakna, ni vet inte när husets herre kommer, om det blir på kvällen eller vid midnatt eller i gryningen eller på morgonen. Se upp, så att han inte plötsligt kommer och finner er sovande. Jag säger till er, och jag säger till alla: Håll er vakna!

Betraktelse

Det är inte lite ironiskt att en aftonbön innehåller varningen till oss alla: Håll er vakna! Poängen här är inte att vi inte ska sova, vi ska snart få gå till nattens vila men först ska vi lyssna på Jesus.

Jesus talar här om dagen då han ska komma tillbaka till jorden för att döma levande och döda, upprätta skapelsen och skapa nya himlar och en ny jord. Den dagen borde vi alla längta efter, men vi har ingen aning om när den kommer. Och det gör visst inte Jesus heller. Ingen i den himmelska världen, Gud Sonen, Gud den helige Anden, alla änglarna, ingen av dessa har en blekaste aning om när den dagen kommer. Bara Gud Fadern vet detta.

Varför får vi inte reda på det? Det hade ju varit mycket lättare att planera sitt liv om vi visste att Jesus kommer tillbaka i morgon eller om hundra år. En logisk slutsats är således att om vi kände till dagen så hade förmodligen både du och jag varit ögontjänare. Vår okunskap om den dagen ska alltså inte fungera som en ursäkt att inte göra något, utan ska agera som en morot för oss att vara vaksamma.

Till skillnad från Jerusalems fall, som Jesus talar om i de förgående texterna, så finns här inga tecken som kommer att förvarna oss. Överaskningsmomentet är starkt betonat. Vi kan till exempel lägga märke till att Jesus använder de fyra klockslag som romarna delade in natten i: kvällen, midnatt, gryning, morgon. På samma sätt som en tjänare inte vet när hans herre kommer tillbaka, så vet inte vi när vår Herre, Jesus, kommer tillbaka. Ändå är det säkert att han kommer, så vi måste vara redo.

Vi kan jämföra detta med hur vi har ändrat vårt beteende under coronakrisen. Tänk att ett sådant litet virus har ändrat hur vi umgås, hur vi handlar, hur vi beter oss. Vi går inte nära andra, för vi vet inte om ett handslag hade inneburit döden för oss eller den andre. Osäkerheten om det sker, kombinerat med allvaret ändrar vårt beteende.

Så behöver vi leva: med Kristi återkomst för ögonen. Hur hade vi ändrat vårt beteende om vi faktiskt visste att Jesus med stor sannolikhet skulle kunna komma tillbaka i morgon? För till skillnad från corona, som vi inte vet om vi får, så vet vi att Jesus kommer tillbaka. Låt oss leva i den vaksamheten.

Förbön

Tack, käre Herre, för den här dagen. Gud, hjälp mig att vara vaksam på mitt eget liv. Hjälp mig att hålla fast vid ditt ord och dina löften så att jag inte är sovande och ouppmärksam den dagen då jag får möta dig. Jag tackar dig för ditt tålmod för mina brister och ber dig än en gång om förlåtelse för alla mina synder. Hjälp mig att leva så som att du är nära, att du kommer snart, och hjälp mig förstå att det är en glädjens dag. Låt mig få leva med vaksamhet.

Denna kväll ber vi om ditt förbarmande över hela din värld och över alla dina barn. Var hos dem, käre Herre, som ropar, dem som sargar sig själv, kom till de förtvivlade och uppgivna. Möt oss, käre Herre, du som vet vad och är den som vi behöver. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. *Amen.*

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen.*

Välsignelse

Barmhärtighet, frid och kärlek åt er i allt rikare mått. (Jud v. 2)

Måns Norrsén

Söndagens morgon.

Psalm 241 - ”Bort med tanken, sorgsna hjärta”

Bön

Käre Herre, också den här morgonen vill jag tala med dig. Hjälp att också lyssna till det som du vill säga, och plocka bort allt det där som just nu ligger mellan dig och mig. Gör mig stilla inför din närvaro. I Jesu namn. *Amen.*

Bibelläsning – Lukasevangeliet 15:11-32

Han sade: »En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.' Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började.

Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade

vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.' Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.' Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.'«

Betraktelse

Den här liknelsen tillhör en av världslitteraturens storheter. Det är en text som många hört talas om, även om de aldrig satt sin fot i en kyrka. Dock är inte detta en liknelse om **den** förlorade sonen, utan om **de** förlorade sönerna. Den här morgonen ska vi titta på den yngre av bröderna, och i aftonbönen kommer vi att titta på den äldre.

Den yngre sonen går till sin far och begär ut sitt arv. Det han egentligen säger till sin pappa är *Jag önskar att du var död*. Den här yngre brodern gör något oerhört resektlöst som man i den kulturen bara kunde besvara med att slänga ut honom med huvudet före. Men pappan går med på detta. Ett arv vid den här tiden bestod av boskap, land, kanske någon byggnad. Allt det säkerställer en mans ställning i den tidens samhälle. Men den yngre broderns är inte intresserad av att förvalta det, utan han säljer allt för att få leva livets goda här och nu. Innebörden är: Den yngre brodern vill leva i Guds värld, med Guds saker, men utan Gud. Han vill inte vara ansvarig för någon, bara sig själv.

Därefter beger han sig till ett främmande land för att leva upp sina besparingar och får snart känna på konsekvenserna av sitt handlande när det blir hungersnöd och han tvingas svälja sin stolthet och vakta svin. Något som är oerhört kränkande för en jude eftersom svin är ett orent djur som man helst inte ska vara i närheten av alls. Men han måste göra det för att överleva.

Men när den här yngre sonen är på absoluta botten står det att han kommer till besinning. Han måste ha hjälp. Det här går inte längre. Han förstår vad han sysslat med och att han hade det rätt bra innan. Mat på bordet, en säng att sova i, familj. Men han behövde hamna på botten innan han skulle förstå det. Så han gör upp en plan: han ska ta sig hem, leta reda på sin pappa och erkänna sitt misstag, sin skuld. Han ska visa att han förstår allvaret. Och han ska be att få gå som daglönare. Det är annorlunda från en slav. En daglönare bodde inte på godset utan i ett närliggande samhälle och reste för att arbeta. Han vill alltså betala tillbaka sin skuld och på så sätt göra skäl för sin fars förlåtelse.

Men när han nästan är hemma ser fadern honom först och springer för att möta honom. Barn springer, kvinnor springer, ogifta unga män springer, men en far som är markägare springer inte, men här gör han det. Han springer och håller om sin son och sonen hinner inte avsluta sin bekännelse innan pappan hämtar kläder åt honom. Han säger att han inte kommer att låta honom förtjäna sin plats i familjen, han för in honom direkt och sätter ihop en fest för att fira att hans son är tillbaka.

Det som Jesus vill berätta med detta är att vem du än är och vad du än gjort, hur hemskt det än må vara, om du kommer till Gud så kommer han att möta dig och förlåta dig och föra in dig i hans familj.

Förbön

Tack, käre himmelske Fader, för den här nya dagen, och att du är vår Far också den här dagen. Gud tack för att vi alltid får komma till dig, vad vi än har gjort. Det finns ingen synd som är så allvarlig att du inte kan förlåta den. Herre, låt oss inte vilja ha dina saker på bekostnad av dig. Låt oss få uppleva mer av din kärlek så att den blir oss mer värdefull än något annat.

Idag ber vi särskilt med alla dem som inte har någon gudstjänst att gå till. Herre, möt oss där vi är, tala till oss också idag, låt oss få känna gemenskap med dig, du som i dig själv är gemenskap. Hjälプ oss att i denna tid på ett fördjupat sätt söka dig i bönen, för vår skull, för världens skull, och för ditt rikes skull. Herre, välsigna och bevara oss i ditt namn och i din närhet, också i denna tid. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Herren välsignar dig och beskyddar dig. Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd. Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred. (4 Mos 6:24-26)

Måns Norrsén

Söndagens kväll.

Psalm 13 - "Min Gud, när jag betänker"

Bön

"Himmelske far, tack för att du, som håller himmel och jord i din hand, är nära alla dem som ropar till dig. Hör, käre far, mitt rop, kom mig nära, och tala de ord som du tänkt för mig. I Jesu namn. *Amen*.

Bibelläsning – Lukasevangeliet 15:11-32

Jesus sade: »En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i

överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.' Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började. Men den äldste sonen var ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.' Då blev han arg och ville inte gå in. Fadern kom ut och försökte tala honom till rätta, men han svarade: 'Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Men när han kommer hem, din son som har levt upp din egendom tillsammans med horor, då slaktar du gödkalven.' Fadern sade till honom: 'Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Men nu måste vi hålla fest och vara glada, för din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.'«

Betraktelse

I morse tittade vi på den yngre brodern i liknelsen. Men berättelsen slutar inte med en yngre broder, utan med en äldre som ser att det ställts till med fest. Men han vägrar att gå in, så pappan får gå ut till honom. Nu är det den äldre brodern som är respektlös. Han tilltalar inte sin far som en far, utan mer med ett *du*, inte heller talar han om sin bror, utan *din son*. Han säger att det är han som förtjänat festen, för han har inte levt upp något arv, hans slit och lydnad borde ge honom allt som lillebrodern fått. Än en gång borde pappan enligt kulturens alla regler pryglat sin son på plats, men det gör han inte. Istället vädjar han till honom att vara glad.

Tyvärr får vi inte reda på hur den äldre sonen reagerar. Kanske för att Jesus vill att berättelsen ska hänga över oss och vi ska få känna tyngden av den. Precis som sin yngre broder vill den äldre brodern inte ha Fadern, utan Faderns saker. Men till skillnad från sin yngre broder som gjorde det genom att vara väldigt ond, så gör den äldre brodern det genom att vara väldigt god och moralisk. Människor idag som är som den yngre sonen är de som bryter med sin bakgrund för att försöka hitta sig själva. De väljer bort Gud och går sin egen väg. Men gör dem inte till hjältar för det, för de sårar ofta många på vägen när de sätter sina behov främst.

Vad är lösningen då? Att städa upp sitt liv och bete sig ordentligt? Det är vad den yngre brodern vill göra, göra rätt för sig. Men här finns varningen i den äldre brodern. Den äldre, trots att han lyder och gör allt som man ska, visar att han lyder för att få saker. Han har gjort samma synd som sin bror: han ville ha Faderns saker, men inte Faderns kärlek. Så äldre bröder är inga hjältar heller. De skapar lidande och sorg genom att se ner på andra, genom att vara bittra och arga.

Hur undviker vi att bli som den äldre brodern då? Precis som med den yngre brodern så tar Fadern initiativet. Fadern går ut till honom, men här får han inte höra någon bekännelse, för den äldre vill inte komma in. Men Fadern går ut ändå och får höra allt gott som den äldre brodern gjort. Den äldre brodern menar att hans pappa är skyldig honom för att han har lytt honom.

Vad lär vi oss av detta? Att Jesus försöker lära oss att kristendomen har ett speciellt sätt att se på relationen till Gud. Vi ska inte bara erkänna våra fel och brister, vi ska granska och bekänna att vi har falska skäl att göra gott. Vi gör inte goda saker av kärlek, utan för att vi vill ha något av det, eller i värsta fall för att vi tror oss kunna förtjäna Guds kärlek.

Det är den avgörande skillnaden mellan bröderna. Den yngre säger att han förverkat rätten att kallas Faderns son, han har bränt alla broar och förstört för familjen. Den äldre säger att han har slavat, han har slitit, han har varit ambitiös och aldrig gjort något fel. Den yngre säger *Jag har inget att komma med*. Den äldre säger *Du är skyldig mig*. Vi får aldrig veta vad den äldre brodern gör. Vi får istället gå till oss själva. Vad gör vi när Jesus konfronterar oss med vår egen godhet?

Förbön

Käre Fader, vi tackar dig innerligt för att du har avslöjat i ditt Ord vem du är och vad du gjort för oss. Gud, tack för att du är tålmodig, inte bara med den synd jag bekänner, utan också med den synd som jag egentligen tror är godhet. Hjälp mig att se mina dolda synder som jag förklätt i en falsk rättfärdighet. Ge mig nya insikter i att allt jag har är av nåd.

Denna kväll ber vi för hela din värld: Herre, förbarma dig, var med din mänsklighet i den kamp vi nu står i. Kom till de sjuka med helande, kom till de vårdande med vishet och kraft till fördjupad omsorg. Kom till ledande med vishet, kom till de oroliga och rädda med din frid. Och kom till din kyrka och hjälp henne att vara ett vittne om dig också i denna tid. Genom Jesus Kristus, din Son och vår Herre, *Amen*.

Herrens Bön

Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden, såsom i himlen. Ge oss idag det bröd vi behöver, och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss. Och utsätt oss inte för prövning, utan rädda oss ifrån det onda. Ditt är riket, din är makten och äran, i evighet, *Amen*.

Välsignelse

Må hoppets Gud fylla er tro med all glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den heliga andens kraft. (Rom 15:13)

Måns Norrsén

Med önskan och förhoppning om Guds frid och
välsignelse över dig i ditt andaktsliv.

Fredrik Borglin, 2020. Allt material får kopieras och användas helt fritt.

Bibelutdragen hämtade ur Bibel 2000, <http://www.bibeln.se>